

Meditatie bij de doopdienst op 21 maart 1993

Schriftlezingen: EXODUS 5.22 - 6.12, MARCUS 10. 13-16
[tekst Ex.6. 2]

Gemeente van Jezus Christus.

Vandaag verkondig ik aan u het evangelie van onze Heer Jezus Christus. Een blijde boodschap, dat Hij als de Zoon van God heeft geleefd, is gekruisigd en verreezen uit de dood.

Maar wie ben ik eigenlijk, dat ik u een blijde boodschap mag brengen. Wat zou ik meer hebben dan een ander, dat ik woorden van God in de mond mag nemen? Omdat u ervoor geleerd hebt, zeggen de mensen dan wel. Nee, ik vraag: Waaraan is het mij gegeven, dat ik mag verkondigen, op deze feestelijke dag?

Ik zou het ook aan God zelf kunnen vragen: Heer, waarom ik? Waarom ben ik nu degene die tegenover de mensen zal gaan staan, om hen toe te spreken, en om hen voor te gaan in bidden en zingen?

En ik zou u kunnen vragen: Hoe komt u er eigenlijk toe, om hier samen te komen, en welwillend te luisteren, naar de preek en naar alles wat er verder wordt gezegd in de liturgie? Is er iets dat u onderscheid van al die andere mensen in het dorp, die niet naar de kerk gaan? Wat onderscheid u van die mensen die naar andere kerken gaan? Zijn jullie dan zo bijzonder, dat je hier bent?

En jullie, doopouders, wat is er in jullie leven aan de hand, dat je je kinderen hier brengt, om ze ten doop te houden? Is er iets gebeurd in jullie leven misschien? Is er iemand geweest die jullie heeft aangesproken? Of hoort het er gewoon bij?

Gemeente, als het gaat om de woorden van God, en om zaken van Zijn Koninkrijk, dan is niets meer zomaar gewoon. Dan is alles nieuw en onverwacht en anders.

Mozes was ook tot dit inzicht gekomen. Al eerder had de Here God hem geroepen, om naar de Farao te gaan, en om de woorden van de Heer luid en duidelijk aan hem over te brengen. En bij die eerste gelegenheid was Mozes schoorvoetend op weg gegaan. Met angst in zijn sandalen, met vrees voor wat Farao hem zou aandoen, maar ook uit angst voor zijn eigen volksgenoten, die de slavernij meer dan zat waren. Wie ben ik, zal Mozes gedacht hebben.

De onzekerheid bij Mozes werd des te groter toen hij merkte, dat het helemaal geen effect had op de farao. Hij kon nog zoveel woorden van God overbrengen, de farao werd alleen maar grimmiger en aggressiever. En de dwangarbeid van de Israëliëten werd er alleen nog maar zwaarder van. Grote onzekerheid en teleurstelling bij Mozes. "Als die God van mij vaderen dan inderdaad almachtig is, zoals ik vroeger heb geleerd, waarom doet hij er dan niets aan? Waarom maakt hij dan geen eind aan die dwangarbeid? Waarom maakt hij geen eind aan het lijden?" En Mozes brengt dit verwijt ook bij God: 'De farao behandelt uw volk slecht, en Gij hebt het volk niet gered, Heer.'

En als we goed kijken naar het antwoord dat God dan geeft, dan zien we, dat God niet ingaat op de argumenten van Mozes. God gaat niet terugkijken en proberen goed te praten, wat er mis ging. God is niet bezig met de teleurstellingen van het verleden, nee, God spreekt tot Mozes een woord voor de toekomst. "Mozes, nu zul je zien, wat Ik aan farao doen zal, hij zal jullie laten gaan, en met kracht zal hij jullie uit zijn land drijven."

Maar Mozes blijft zitten met het gevoel: Wie ben ik eigenlijk, dat ik dan vooraan zou moeten gaan, als we op weg gaan naar het beloofde land? Wie ben ik?

En later zal Mozes opnieuw zijn hart luchten, en dan zegt hij tegen God: "Maar Here God, ik ben zo slecht ter tale." Eerst gebruikte hij nog als excuus, dat de farao niet wilde luisteren, maar nu zoekt hij een andere smoes: Ik ben zo slecht ter tale. Wat Mozes daarmee bedoelt heeft? Het is onzeker. Misschien was het gewoon een smoes, of misschien kon Mozes slecht uit zijn woorden komen, zeker als hij voor een menigte mensen stond. Of misschien stotterde hij wel, zodat de mensen hem niet serieus namen. "Heer ik ben zo slecht ter tale. Zend maar iemand anders!"

Onzekerheid en twijfel bij Mozes dus. En hoe is ondertussen de stemming onder de Israëlieten? Er staat: "Zij luisterden niet naar Mozes uit ongeduld en wegens de harde slavernij."

Ongeduld is er onder de mensen. Ja dat ze genoeg hadden van die slavernij, dat kunnen we ons levendig voorstellen. Dat ze verlangden naar een vrij leven, en naar zelfstandigheid, dat kunnen we goed begrijpen. Maar waarom eigenlijk dat ongeduld? Waar komt het ongeduld in de mens vandaan? Er is hier geen sprake van ongeduld in de zin van: Geen tijd meer hebben. Nee, hier is sprake van ongeduld met de zaken van het koninkrijk.

Wij kennen datzelfde ongeduld gemeente. Het is immers dat gevoel, dat er maar geen einde komt aan de onzekerheid, dat er maar geen einde komt aan het lijden, aan alle ellende om ons heen. Het is het ongeduld met de komst van het Koninkrijk.

Weet u wat het grote verschil is tussen de eerste christenen, en de christenen van nu? Het verschil is, dat de eerste christenen naar dat koninkrijk met groot verlangen uit hebben gezien, en wij, wij zitten er met ons ongeduld op te wachten. Wanneer zal het nu eens aanbreken? En misschien is dat ook geen wonder, dat ongeduld. Want in ons leeft toch ook die vraag: Waarom is dat koninkrijk er dan nog niet. Als God deze wereld ziet, dan moet Hij toch wel ingrijpen?

Weet u wat het grote probleem is van ongeduld, gemeente. Dat is dat ongeduld besmettelijk is. Als mensen ergens in de rij staan te wachten, en het duurt heel lang voordat men aan de beurt is, dan begint iemand ongeduld uit te stralen, en voor dat je het weet, is iedereen in die wachtende rij mensen hardstikke ongeduldig.

Ongeduld is besmettelijk. Als mensen bijvoorbeeld ongeduld hebben met de kerk, als mensen bijvoorbeeld thuis blijven uit de kerk, dan zie je binnen de kortste keren, dat dat besmettelijk is, dat er meer mensen weg blijven.

Het moet voor ons altijd een waarschuwing zijn, als mensen ongeduldig worden met de kerk, met hun leven, of met hun koninkrijk. Waarom zouden wij niet wat meer geduld hebben, met de weldaden van God? Wij geloven toch, dat Hij bij ons is, dat Hij ons voor zal gaan, waarom dan toch dat ongeduld?

God heeft wel door, dat Mozes niet opgewassen is tegen het besmettelijke ongeduld onder de mensen. God merkt dat Mozes niet sterk genoeg is, om er doorheen te breken. En wat er dan gebeurt, dat is een van die grote wonderen van de heile schrift, wat er dan gebeurt, dat is, dat er een openbaring volgt.

Zo nu en dan gebeurt dat in de bijbel, maar ook in ons leven, dat God zich in al zijn glorie en grootheid openbaart, dat Hij zich laat zien, en zich laat kennen.

En dat gebeurt ook nu in het leven van Mozes, nu hij niet meer is opgewassen tegen zijn roeping. Als de mens niet meer in staat is om God te bereiken, dan zal God alles in het werk stellen om de mens te bereiken. En daarom spreekt God, en zegt: "Ik ben immers de Here. Ik ben aan Abraham, Isaak en Jakob verschenen als God de Almachtige."

God openbaart zich, Hij maakt zijn naam bekend aan Mozes, en Hij herinnert Mozes aan het verbond, dat Hij sloot met de mensheid.

God herinnert Mozes echter ook aan het ongeduld van de vaders. Want Hij zegt: Ik heb me dan wel geopenbaart aan Abraham, Isaak en Jakob, maar met mijn naam Here ben ik hen niet bekend geweest.

God herinnert ons hier aan het ongeduld, dat de vaders de naam van God vergeten waren. En die naam luidt: Ik ben bij je. Zoals wij vandaag weer in alle glorie werden herinnerd aan de naam van God, en zoals we hebben gezegd, dat Hij bij de kinderen zal blijven.

Het is alsof God wil zeggen tegen Mozes: Kijk naar je geschiedenis: Heb je dan niets geleerd van de geschiedenis van de vaders. Wil jij ten prooi vallen aan datzelfde ongeduld, of wil je me de hand reiken, en op weg gaan naar het koninkrijk?

En als ik dan opnieuw vraag, waarom ik hier sta, en waarom jullie hier zijn. Dan kunnen we elkaar herinneren aan het verbond van God met mensen. Dat verbond dat zichtbaar werd in de doop, datzelfde verbond dat Jezus liet zien, toen hij de kinderen bij zich nam en hen de handen oplegde en ze zegende.

Ja, gemeente het evangelie vandaag spreekt over openbaring. God vond dat het moment was aangebroken in het leven van Mozes, dat God zijn ware gezicht liet zien, om door het ongeduld en door de onzekerheid heen te breken.

En als God in ons leven zo'n moment tegenkomt, dan zal Hij door ons ongeduld heenbreken. Ja, we hopen dat dat iedere keer opnieuw gebeurt, dat als wij het evangelie verkondigen aan elkaar, dat dan onzekerheid en ongeduld zullen plaats maken voor verlangen, voor hoop, voor geloof en voor liefde.

En dan kunnen wij nog zoveel spreken over onze belijdenis, en hoe wij het zullen regelen, en hoe wij vinden dat het verder zou moeten in onze kerken, maar Godzijdank zegt de schrift, dat God zichzelf aan ons bekend zal maken, en dat Hij dan

woorden van toekomst tot ons spreekt. Godzijdank, gemeente, voor die God, die Vader van Jezus Christus, die ons zo trouw wil blijven.

En als wij dus in ons ongeduld blijven vragen: Wie ben ik dat ik hier sta. Dan zal God zichzelf bekend maken als de God van het verbond.

En wat gebeurde er in het leven van Mozes, toen God zich openbaard had. Aanvankelijk bleef er nog twijfel, maar uiteindelijk ging hij dan toch op weg. Dankzij de openbaring van de Heer, durft hij het aan om samen met Aaron het volk voor te gaan.

Dankzij een openbaring van de Heer durfde Paulus het aan, om te strijden voor het evangelie en Zijn Heer en Heiland te volgen.

Dankzij vele openbaring zijn de woorden van God aan ons overgeleverd, door alle eeuwen heen.

Dankzij een openbaring van God kon Jezus de weg gaan, die hij noest gaan, een lijdensweg, naar Pasen toe. Dankzij een openbaring, kon hij de dood recht in de ogen zien, en met geduld en verlangen uitzien naar de Vader in de hemel.

Gemeente, laten we ons niet langer afvragen wie wij zijn. Laten we elkaar verkondigen wie God is. En laten we dan terugdenken aan die momenten, dat God zich openbaarde in ons leven. Aan een geboorte, aan een moment van kracht en troost, aan een jubileum, aan een Godservaring waar dan ook. En laten we God danken, dat Hij zich altijd opnieuw aan ons bekend maakt.

Maar er gebeurde nog iets met Mozes. Niet alleen kwam er een eind aan zijn ongeduld. Nee, dat ongeduld veranderde in hoop. Dankzij de openbaring van God, die Zijn naam bekend maakte, verandert ongeduld in hoop.

En dat is waar wij heen moeten gemeente. Dat ons ongeduld met de zaken van het koninkrijk verandert in de hoop op een spoedige komst van dat rijk. Dat onzer onzekerheid verandert in hoop, omdat we mogen bouwen en vertrouwen op de belofte van de Heer, dat Hij ons zal behoeden en bewaren in leven en in sterven.

En ik hoop van harte gemeente dat dit in uw leven zal gebeuren. Ik hoop het voor jullie, oopouders, dat jullie ongeduld en onzekerheid zal veranderen in hoop, hoop voor de toekomst. Wat daarvoor nodig is, dat is, dat je vertrouwt op het verbond tussen God en de mens, en dat je steeds opnieuw zijn woorden ter harte wilt nemen. Dat je ook je kinderen in de toekomst zult wijzen, op die beloften van God.

En voor u allen gemeente hoop ik, dat de verkondiging van het evangelie op deze dag u verder op weg helpt, uit het ongeduld, uit de slavernij van de wereld, uit uw stilzwijgen. Wat ervoor nodig is, dat is dat u niet vraagt: Wie ben ik eigenlijk? Maar dat u vraagt wie God is in uw leven. Dan verandert ongeduld en ongeloof in hoop en liefde. Ik wens het u allen van harte: Geloof, hoop en liefde. In de Naam van God de Vader de Zoon en de Heilige Geest. AMEN